

Despre Constantin Noica

Filosof, eseist, poliglot, erudit, C. Noica s-a nascut in 24 iulie 1909, in localitatea Vitanesti, jud. Teleorman si a trecut in nefiinta in anul 1987. Absolvent al facultatii de Filologie din Bucuresti (1931), si-a trecut doctoratul cu P. P. Negulescu; a facut studii de specialitate in Franta si Germania (1938-1941); dupa ani de detentie in inchisorile comuniste si apoi de interdictie a semnaturii, a fost cercetator (1965-1975) la Centrul de Logica.

La pensie s-a retras la Paltinis, unde a fost inconjurat de un grup de discipoli, intre care: Gabriel Liiceanu, Andrei Plesu, Sorin Vieru, Thomas Kleininger.

In Jurnalul de la Paltinis, Gabriel Liiceanu evoca, prin interesante observatii, personalitatea ganditorului.

Situandu-se in linia lui Vasile Parvan, Lucian Blaga, Mircea Vulcanescu, C. Noica se ocupa in scrierile sale de spiritualitatea romaneasca, de originalitatea acesteia.

OPERA: Mathesis sau despre bucuriile simple (1934). Concepte deschise in istoria filosofiei lui Descartes, Leibntz, Kant (1936); Viata si filosofia lui Rene Descartes (1937); De caelo (1938); Istoria lui cum e cu putinta ceva nou (1940); Doua introduceri si o trecere spre idealism (1943); Jurnal filosofic; Pagini despre sufletul romanesc (1944); Douazeci si sapte de trepte ale realului (1968); Creatie si frumos in rostirea romaneasca (1973); Emines-cu sau ganduri despre omul deplin al culturii romanesti (1975); Despartirea de Goethe (1976); Sentimentul romanesc al fiintei (1978); Povestiri despre om (1980); Devenirea intru fiinta, III (1981); Trei introduceri la devenirea intru fiinta (1984); Scrieri despre logica lui Hermes (1986); Cuvant impreuna despre rostirea romaneasca (1987); Rugati-va pentru fratele Alexandru (1990); Eseuri de duminica (1992); Introducere la miracolul eminescian (1992); Simple introduceri la bunatatea timpului nostru (1992).

"C. Noica, vorbind despre cuvinte, creeaza un limbaj propriu, cu un vocabular bogat, tras din vechile scrieri si din graiurile populare, ignorate in mod obisnuit de limba pur neologistica a presei literare.

Ca la Sadoveanu si Creanga, limba lui are farmec si farmecul nu trece dincolo de marginile cartii: incercand s-o imiti, aerul de vechime piere si subtilitatea, adancimea devin cautare si pretiozitate, in fraza eseistului cuvintele acestea, cu parfum de candela si moliciuni de vechi icoane bisericesci, trag mintea noastra spre teritorii necunoscute."